

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:53 | 7:08 | 7:03 | 7:12

מוצאי שבת 8:09 | 8:12 | 8:13 | 8:10

רבינו תם 8:46 | 8:53 | 8:55 | 8:51

משכיל לדוד

לומדי התורה - לגיונו של מלך

לא יוכל לעבוד בבית המקדש, ולא לשאת את המשכן וכליו שהיא עבודת הלויים, אם כן מנין לו שלכלל לגיונו של מלך יכול כל אחד להיכנס כמו שבת לוי.

ונראה לבאר, משה רבינו אומר לעם ישראל (דברים כט, ג) "ולא נתן ה' לכם לב לדעת ועיניי לראות ואזנים לשמע עד היום הזה", ומבאר רש"י מה ארע באותו יום - שמעתי שאותו היום הוא היום שנתן משה ספר התורה לבני לוי, ובאו כל ישראל לפני משה ואמרו לו; משה רבינו, אף אנו עמדנו בסיני וקבלנו את התורה ונתנה לנו, ומה אתה משליט את בני שבטך עליה, ויאמרו לנו יום מחר לא לכם נתנה, לנו נתנה. ושמוח משה על הדבר, ועל זאת אמר להם היום הזה נהיית לעם וגו', היום הזה הבנתי שאתם דבקים וחפצים במקום. עד כאן דבריו.

כלומר, כאשר עם ישראל התנגד לכך ששבת לוי יקבל ספר תורה מידי של משה רבינו, כי רצה גם הוא חלק בלימוד התורה, שמח משה רבינו שמחה גדולה, כי ראה כמה הם חפצים ומשתוקקים לקבל את התורה בעצמם ולקיימה, לחדש בה חידושים משל עצמם, ולהעמיק בה עוד ועוד. ומרוב שמחתו בכך כתב משה רבינו באותו היום עוד י"ב ספרי תורה ונתן לכל שבת ושבת, דבר שהוא מעל לדרך הטבע לכתוב כל כך הרבה ספרי תורה ביום אחד.

ונראה שמכאן הוציא הרמב"ם את חידושו, שבענין לימוד התורה אף ששבת לוי היה מצטיין בכך, כל אחד ואחד מישראל שנדבה רוחו והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעובדו לדעה את ה', יכול גם הוא להצטרף לגיונו של המלך ולשבת לוי. אבל צריך הוא לדעת שלא גשמיות ימצא שם, אלא עולם רוחני וגבוה, שצריך בו הרבה אמונה שהקב"ה שהוא כל יכול ידאג למלא את חסרונו פרנסתו. ומי שיעלה במעלות אלו, הקב"ה כבר ידאג לכל מחסורו כמו שדואג לשבת לוי שלא היה לו נחלה משלו בארץ ישראל וה' הוא נחלתם.

יש יהודי ירא שמים ותומך תורה גדול בארצות הברית, שסיפר לי שהוא עלה על הטיסה שהתרסקה לתוך בניני התאומים על ידי בני עוולה, ומקומו היה ממש סמוך לאחד הרוצחים השפלים. אלא שאחר שכבר ישב במטוס נזכר ששכח משהו, הוא ביקש מאנשי הצוות שיתנו לו לצאת מן המטוס, ומכיוון שלא היו לו מוזודות בבטן המטוס, הרשו לו לעזוב את המטוס, אולם לא הבטיחו לו שימתינו לו עד שיחזור. והוא אכן יצא מהמטוס והפסיד את הטיסה, כך ניצלו חייו. הוא אמר שהוא מרגיש שהקב"ה שמר עליו ועשה עמו חסד גדול מעל לדרך הטבע, כי בדרך הטבע אדם לא מפסיד את הטיסה בעבור משהו ששכח בחוץ, אבל דחף פנימי לחש לו שלא לוותר על הדבר אף אם יפסיד את הטיסה, כי הקב"ה שומר על אוהביו שומרי מצוותיו. ומכיוון שאדם זה מקיים בעצמו הסכמי "יששכר וזבולון" רבים, נחשב לו שהוא גדול בתורה כמו אותם שלומדים בזכות, וזכות התורה היא שהגנה עליו.

"אך את מטה לוי לא תפקד ואת ראשם לא תשא בתוך בני ישראל" (במדבר א, מט)

הקב"ה מנה את עם ישראל מספר פעמים, וכפי שמביא רש"י בפסוק הראשון בפרשה - מתוך חיבתו לפניו מונה אותם כל שעה, כשיצאו ממצרים מנה אותם, וכשנפלו בעגל מנה אותם לידע מניין הנותרים, כשבא להשרות שכירתו עליהם מנה אותם שוב. עד כאן דבריו. אולם את שבת לוי לא מנה הקב"ה במניין כל העם אלא במניין לבדו, וכפי שמבאר רש"י (במדבר א, מט) בשם המדרש "כדאי הוא לגיון של מלך להיות נמנה לבדו. דבר אחר, צפה הקב"ה שעתידה לעמוד גזירה על כל הנמנים מבין עשרים שנה ומעלה שימותו במדבר, אמר, אל יהיו אלו בכלל לפי שהם שלי שלא טעו בעגל".

הקב"ה אוהב את בניו ומונה אותם שוב ושוב כאשר שמונה את מטבעות הזהב שבאוצרו ואינו שבע מלמנות אותם שוב ושוב. אולם יותר מכל הוא אוהב את שבת לוי ומייחד להם מניין בפני עצמו, משום ששבת לוי לא טעה בעגל, והיה לומד תורה ומשתעשע בה כל ימיו, ואף בימי הגלות הארוכה בארץ מצרים, שבת לוי נשאר בארץ גושן כדי לעסוק בתורה.

הרמב"ם (שמיטה ויובל ג, יב) מסכם את מעלתו וגדולתו של שבת לוי וזה לשונו, 'ולמה לא זכה לוי בנחלת ארץ ישראל ובביזתה עם אחיו, מפני שהובדל לעבוד את ה' לשרתו ולהורות דרכי הישרים ומשפטי הצדיקים לרבים, שנאמר (דברים לג, י) 'ורו משפטך ליעקב ותורתך לישראל'. לפיכך הובדלו מדרכי העולם, לא עורכים מלחמה כשאר ישראל, ולא נוחלים, ולא זוכים לעצמן בכוח גופם, אלא הם חיל השם, שנאמר (דברים לג, יא) 'ברך ה' חילו', והוא ברוך הוא זוכה להם, שנאמר (במדבר יח, כ) 'אני חלקך ונחלתך'. עד כאן לשונו.

אולם מסיים הרמב"ם שם בחידוש גדול ועצום, ואומר שלא רק שבת לוי בלבד זוכה לכל הגדולה הזו, אלא כל אחד ואחד מישראל יכול להיכנס לכלל שבת לוי, וזה לשונו, "ולא שבת לוי בלבד, אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעובדו לדעה את ה', והלך ישר כמו שעשהו הא-להים ופרק מעל צווארו עול החשבונות הרבים אשר בקשו בני האדם, הרי זה נתקדש קדש קדשים, ויהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים, ויזכה לו בעולם הזה דבר המספיק לו כמו שזכה לכהנים ללויים".

פלא פלאות, כל אדם ואדם מישראל ברצונו יכול להפוך לכהן או ללוי, אם ילך ישר כפי שעשה אותו הא-להים, ויפרוק מעל צווארו עול החשבונות הרבים מהיכן יתפרנס, אלא יעסוק בתורה באמונה גמורה בקב"ה, כמו ששבת לוי על אף שלא זכה בנחלת הארץ כלל, ישב רגוע ועסק בתורה. אדם כזה בכלל שבת לוי הוא, וזוכה הוא להיכנס לגיונו של מלך.

מנין לקח הרמב"ם חידוש עצום שכזה שכל אחד מישראל יכול ברצונו להיכנס לכלל לגיון המלך, אם יעסוק בתורה כמו שבת לוי. הרי זה ברור שאדם מישראל שעוסק בתורה

הילולא דצדיקיא

- ד - רבי מנצור מרזוק
- ה - רבי יוסף עזרא זליכה
- ו - דוד המלך ע"ה נעים זמירות ישראל
- ז - רבי ישראל בעל שם טוב
- ח - רבי משה חיים מבבל
- ט - רבי יעקב חיים סופר מח"ס 'כף החיים'
- י - רבי עזרא הררי-רפול

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

ישכר זבולון - זו לא סתם שותפות!

בברכות יעקב לבניו, ובברכות משה לבני ישראל, הקדימה התורה את זבולון ליששכר, ופירש רש"י שזאת מפני השותפות שהיתה ביניהם; שזבולון השוכן לחוף ימים יעסוק בסחורה, ויתמוך ביששכר שיושב והוגה בתורה, וכיון שתורתו של יששכר נתמכת ע"י זבולון, לכן הקדימה אותו התורה.

ואם כן, נשאלת השאלה, מדוע בפרשתנו הקדימה התורה את יששכר לזבולון, בשמות הנשיאים, בפקודיהם ובסדר הדגלים, "ליששכר נתנאל בן צוער. לזבולון אליאב בן חלון" (במדבר א, ח-ט) הרי אם חלקו של זבולון בתורת יששכר, היא סיבה להקדימו, להיכן נעלמה סיבה זו בפרשתנו?

בספר 'טללי אורות' הביא בשם האדמו"ר מסקולען זצ"ל תירוץ נפלא; ודאי שמעלת שבט יששכר העמל בתורה, גדולה ממעלת זבולון התומך תורה, כי לא מסתבר שיהיה המסייע גדול מהעושה. ומשום כך, בפרשתנו שהשבטים נמנים עפ"י מעלתם, מנו את יששכר לפני זבולון, כי הם ראשונים במעלה. אבל בפרשות 'ויחי' ו'זאת הברכה' העוסקות בברכות לשבטים, הקדימו את זבולון, כי גורלו של יששכר הנתמך ע"י זבולון, תלוי בברכת זבולון.

ובאמת תמה מרן הגאון רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל; מדוע דוקא במצוות תלמוד תורה מצאנו שותפות 'יששכר וזבולון', ואילו בשאר המצוות לא מצאנו שתועיל שותפות כזו, שאחד יניח תפילין או יאכל מצה, והשני שיתמוך במקיים המצוות, יקבל חצי משכרו?

התירוץ הוא, שכידוע בגשמיות, הקב"ה רוב טובו הגדול עשה שצרכי האדם מצויים ומזומנים לו לפי כמה שהוא זקוק להם, חיטה הנצרכת לעשיית לחם, זולה וקלה יותר להשגה מפירות וירקות. כמו"כ מים הנצרכים מאוד לקיומו של האדם, מצויים יותר מהפירות והלחם, והאוויר שהוא המקיים של האדם, ובהעדו לא יוכל לחיות כלל, מצוי בכל מקום, ולא נדרש עבורו אף פרוטה אחת.

כן הוא אף ברוחניות, כיון שהעולם מתקיים בזכות לימוד התורה, כפי שכתוב: 'אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמיים וארץ לא שמת', הרי מצוה זו חיונית היא לאדם יותר מכל מצוות התורה, ואף שכרה רב יותר מכל המצוות כדברי המשנה: 'ותלמוד תורה כנגד כולם', לכן ניתנה האפשרות לכל יהודי להשיגה, ומי שאינו יכול לקיימה בעצמו ע"י לימוד, יזכה לקיימה ע"י החזקת תורה, בשותפות עם הלומד.

פעם סיפר הגראי"ל לתלמידיו, כי לא מכבר היה אצלו יהודי שבהיותו אצלו נדבה רוחו וקיבל על עצמו בנדיבות לב גמורה להחזיק תורה מנכסיו.

בדרך שובו לביתו בחוץ לארץ, הוא נהרג ל"ע בתאונת דרכים. אחרי ימים מועטים התגלה יהודי זה לקרובו בחלום, ואמר לו שעצם הקבלה האמיתית שלו להחזיק תורה, אף שבפועל עוד לא הספיק לקיים הבטחתו, הועיל לו מאוד בדינו בעולם האמת...

זכותם של הזבולונים, מחזיקי התורה, כך סבר מרן ה'חפץ חיים', אינו תם בשותפות בשכר היששכרים, לומדי התורה, אלא הם זוכים בישיבה של מעלה לידיעה בתורה שנלמדה ע"י מי שתמכו בהם. וכראיה סיפר את הסיפור הבא: גדולי הדור בדורו של רבינו חיים הלוי סולובייצק זצ"ל נחלקו בענין 'שעטנז'. באותה עת נראה לרבי חיים בחלום אחד מתומכי הישיבה שכבר נפטר מן העולם, והיה מפשוטי עם. רבי חיים שאל אותו מה סוברים בישיבה של מעלה בענין הנידון, והוא הרצה לפניו פסק דין ערוך מבוסס על מקורות רבים, כאילו היה זקן ורגיל בפילפולא דאורייתא.

הברכה המתעכבת

קשרי ידידות טובים שררו ביני לבין הרה"ג ר' משה הלברשטאם זצוק"ל בימי חייו. מפעם לפעם הייתי מגיע אליו ומסתופף בצילו, ואף הרה"ג היה מגיע למעונו כדי להתברך בזכות אבותיי הקדושים וכן היה שולח את בני ביתו ומכריו להתברך בזכות אבותיי הקדושים זיע"א.

יום פטירתו של הרה"ג ר' משה הלברשטאם זצוק"ל היה עבורי יום של חשכה ואבל. מספר שעות לפני פטירתו לקה הרה"ג בשטף דם בראשו, וחתנו המסור נחפז להגיע אליי כדי לבקש שאתפלל על חמוי הצדיק, ואברך אותו בזכות אבותיי הקדושים.

בזמן שהחתן הגיע למשרדי, שהה בחדרי אדמו"ר מסוים עם בני משפחתו, ועל כן נאלץ חתן הרה"ג להמתין עד שאסיים איתם. אולם גם לאחר שהאדמו"ר יצא לדרכו היו במקום מספר אנשים חשובים שהייתי מוכרח להקדימם לחתן הרה"ג, ולפיכך הוא התעכב בביתי עוד זמן מה בטרם נכנס לבקש את ברכת הרפואה בזכות אבותיי.

כשהחתן נכנס לחדרי הוא סיפר לי מיד על מצבו הקשה של חמוי וביקש שאברך אותו שיזכה לחיות לאורך ימים טובים.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"וזהיה מספר בני ישראל" (הושע ב, א)

הקשר לפרשה: בהפטרה מבשר הנביא הושע, שמספר

בני ישראל ירבה ויהיה כמו חול הים אשר לא ימד ולא יספר, שהוא מענין הפרשה ותחילת 'ספר הפקודים' שמוזכר בו מפקד וספירת בני ישראל.

נצור לשונך

לעולם אין להגזים

תולה ארץ על בלימה

בעוד שיש מקום להתיר סיפור גנות כשמכוונים לתועלת, הרי אין כל הצדקה להוצאת שם רע. אסור לאדם להגזים או לשנות עובדות אפילו כשהוא מכוון לתועלת. שימוש מוגזם במלה 'מאד' יכול בקלות להעניק ממדים מוגזמים לסיפור.

נזכור גם שלפעמים חייב אדם להשמיט פרטים נכונים המוסיפים על חומרת המעשה, אם אפשר להשיג את התוצאה הרצויה גם בלעדיהם.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

כגודל ההשתוקקות כך חוסר המעצור

**"וימת נדב ואביהוא לפני ה' בהקריבם אש זרה
לפני ה' במדבר סיני"** (במדבר ג, ד)

כאשר התפללנו על קברו של התנא האלוקי רבי מאיר בעל הנס. לאחר התפילות והדמעות עלינו למעלה והבטנו על הכיורת לעת ערב בשעת החשיכה. והיות והיה זה ליל ערב שביעי של פסח אמרנו שם שירת הים ושיבחנו את הקב"ה על הניסים והנפלאות שעשה לאבותינו. היה שם פנס גדול וחזק שמשך אליו אלפי יתושים וחרקים קטנים שחגו סביב האור החזק סחור סחור ללא הפוגה. התבוננתי וראיתי שמספר חרקים התקרבו אל הפנס יתר על המידה ומיד מתו, וכמו כן היו שם פרפרים שביקשו להתקרב אל האור, נסוגו אחורנית ושוב פעם ניסו להתקרב ונסוגו, וחוזר חלילה.

הרהרתי לעצמי במעשיהם ובבריאה המופלאה שברא ה', ובעוד אני מתבונן ומהרהר ביני לבין עצמי הבריק ברעיוני, רעיון נפלא; כי הנה נדב ואביהו היו כל כך דבוקים בה' עד שמאסו בענייני החומר לגמרי, ולא חפץ ליבם אלא לדבקה בו יתברך, הבעיה היתה שהם ראו את האור העצום שפורץ ממידותיו של ה' יתברך, וחפצו בו כל כך עד שלא היה להם סיג ומעצור, ובהשתוקקותם לדבוק בה' נשרפו, שהלא ה' אש אוכלה הוא.

לעומת זאת משה ואהרן ושאר הצדיקים, דבקו בה' באיטיות ובזהירות וידעו לשים מעצור ברוחם להיכן מותר להתקרב ולהיכן כבר אסור, ולכן נשאר בחיים ולא נשרפו. ולכן נאמר על שני בני אהרן "בקרובי אקדש", כי בני אהרן כל כך השתוקקו לדבוק באור ה' עד שלא שמו מעצור לעצמם והתקרבו יתר על המידה ולכן נשרפו.

הקב"ה הוא אש אוכלה, ואף על פי כן שוכן הוא בתוכנו. ואם כן כיצד איננו נשרפים מאשו של הבורא ברוך הוא. דבר זה הוא פלא גדול ועל כך אנו צריכים להודות לה' בכל רגע ובכל שעה, שאף על פי שהוא אש אוכלה הוא צמצם עצמו בתוכנו מבלי שנישרף.

בכדי להמחיש דבר זה לבני ישראל בחר הקב"ה להורות זאת בבני אהרן שנשרפו חיים, ולימדנו הבורא יתברך שדבר זה צריך היה לקרות בכל אדם ואדם, אלא שברוב רחמיו חס עלינו ואנו נותרים בחיים, ורק על כך צריכים אנו להודות לו עד אין סוף, וזהו "ומפליא לעשות" שאנו אומרים בברכת 'אשר יצר'.

פניני הפרשה

הפרט חשוב כשהוא חלק מהכלל

"שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם" (במדבר א, ב)
שתי תמיהות מעלה בספר 'שמחת התורה': א. מדוע נאמר לשון "שאו", ולא נאמר לשון מנין וספירה. ב. מדוע נזכר כאן "עדת בני ישראל", שלשון זה משמע כלליות ישראל, ומה ענינו לספירת כל יחיד ויחיד?

התשובה לכך היא כי לשון "שאו" פירושו מלשון התנשאות, ולא ענין של מנין ומספר, שהרי הקב"ה יודע את מנינם ומספרם, אלא שע"י ספירת כל אחד ואחד, היינו שנעשה כל אחד מישראל מנוי בלגיונו של מלך, הרי בכך הוא מתרומם ונתנשא במעלות וחשיבותו.

אמנם חשיבות היחיד והפרט בישראל הוא רק כשהיחיד הוא חלק מכלליות ישראל, כחלק מ"עדת ישראל", ואכן רוממתם ונשיאותם של ישראל הוא המניין והמספר של עדת בני ישראל.

שמירה בעלת אופי רוחני

"ושמרו הלויים את משמרת משכן העדות" (א, ג)
הלויים נפקדו מבין חודש ומעלה ועם זה נועדו להיות "שומרי משמרת הקודש", מה שמירה אפוא יכול לשמור תינוק בן חודש ימים?

ברם - אומר בעל 'אבני אזל' - דבר זה בא ללמדנו כי השמירה מסביב למשכן לא נשאה אופי חומרי אלא רוחני בלבד. לא בכוחם הגופני שמרו הלויים על המשכן, כי אם בקדושתם ורמתם הרוחנית, ובסגולות אלה היה בן לויים מחונן מיד עם צאתו לאוויר העולם.

טעות היא בידי אלה הסבורים כי אפשר לשמור על נכסי האומה הישראלית בכח ושלטון בלבד. רק קדושתם של השומרים וכוחם הרוחני עשויים להגן ולשמור מכל רע - "אם ה' לא ישמור עיר שוא שקד שומר"...

מדוע הלויים הסתובבו יחפים?

"וזאת עשו להם וחיו ולא ימתו" (במדבר ד, יט)
אמרו רבותינו במדרש, ששבטו של לוי מעולה מישראל, לפי שישראל היו מהלכים לבושים סנדלים, אבל שבטו של לוי שהיו טוענים את כלי המשכן היו מהלכים יחפים.

ובאמת, שואל רבי שמואל בן זקן זצ"ל מרבני פאס בספרו 'פרי עץ הגן', שהרי מובא בגמרא (מסכת שבת קכט, א) "אמר רב יהודה אמר רב לעולם ימכור אדם קורות ביתו ויקח מנעלים לרגליו". וביאר רש"י 'שאיין לך ביזוי מן המהלך יחף בשוק'. וא"כ איזו מעלה יש במה שהיו שבט לוי הולכים יחפים?

ותירץ שאף שאין לאדם לבזות את עצמו, מ"מ אילו עושה זאת לכבוד ה' - למעלה תיחשב לו, כמו שאמר דוד המלך לפני ארון ה' "ונקלתי עוד מזאת והייתי שפל בעיני (ש"ב ו, כב). ואפשר שזוהי כוונת המשנה באבות (ד, ו) "כל המכבד את התורה גופו מכובד על הבריות" - שכוונתו, כי אף המזלזל בכבוד עצמו, אם עושה זאת לכבוד התורה, אזי גופו יתכבד על הבריות. ולהיפך, המכבד ומגדל את עצמו לפני המקום, זוהי פחיתות ושפלות גדולה ואין זו מעלה.

ומשום כך משבחים רבותינו במדרש את שבט לוי, שהיו צריכים להלך יחפים ולהשפיל את עצמם לכבוד המשכן, וזאת משום שה' משרה את שכנתו שם.

ללכת עם האמת שלנו עד הסוף צורת החיים של האיש היהודי, בנויה ללא עיגולי פינות

לא מכבר, סיפר רב העיר כרמיאל, הגאון הרב אברהם צבי מרגלית שליט"א, השתתפתי בשמחת שבע ברכות שנערכה בחצור הגלילית. בין הדוברים היה יהודי מהעיר ערד, ממקימי בית הספר 'שובו' שבעיר. הוא סיפר על ר' משה זילברברג מאשדוד, יהודי חסידי, תלמיד חכם גדול, שפעל רבות לקרב את יהדות ברית המועצות לדרך התורה והמצוות. כשהקימו את בית הספר, הגיע ר' משה למעמד קביעת מזוזה. היה זה אירוע מכובד שנערך בהשתתפות תלמידי בית הספר והוריהם.

ר' משה היה לבוש שחור מכף רגל עד ראש, כובע, חליפה ארוכה 'ארטל' חגור למתניו. עמד הלה מול הדלת, התנועע כולו וברך בקול גדול ובהתלהבות דקדושה בהברה חסידית, "בורין אתו ה' אלוקייני מיילך הועוילום". כמו שאומרים 'לא שם על אף אחד'. לא ניסה להתאים עצמו לציבור שסביבו, לא בלבוש ולא בדיבור. לא שינה כקוצו של יוד מעבודת ה' כפי שהורגל בה.

אמר אותו יהודי, האמת, קצת התביישתי. חשבתי לעצמי, מה חושבים ילדי בית הספר שאינם יודעים דבר וחצי דבר על יהדות, כל שכן על חסידות. כיצד הם מביטים על התנהלותו המוזרה, עומד ומתנועע כלולב, צועק בקול גדול מילים חסרות פשר... מה חושבים הוריהם, אותם עמי ארצות על 'הצגה' שכזו.

המשיך היהודי וסיפר, לאחר זמן מה יצא לי לשוחח עם אחד התלמידים. שאל הלה, מי היה הצדיק הזה שקבע את המזוזה? כל כך התרגשנו לשמוע אותו מברך...

מי שפועל מתוך אמת פנימית, לא משנה באיזו שפה הוא מדבר. דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב. ניכרים דברי אמת. אני הוא שטעיתי. בזמנו תהיתי וחשבתי, איך הם מסתכלים עליו, משוגע מארץ

המשוגעים. אך טעיתי טעות גדולה, הם התלהבו דוקא מה'פזוה' הזאת.

אנחנו, אומר הרב מרגלית ('מפיק מרגליות') צריכים ללכת עם האמת שלנו עד הסוף. לא לחשוב מה חושבים ומה יגידו. מה שצריך להדריך אותנו הוא רק איך התורה 'מסתכלת' עלינו. האם מעשינו תואמים את הכתוב בה, ואת הרוח הנושבת מבין גליונותיה. אנשים שאינם שומרי תורה ומצוות מעריכים את מי שעומד על עקרונותיו. לפעמים אתה פוגש חילוני שאומר, אתה יודע, החרדי ההוא לא בדיוק דתי, הכל הצגה. כשהוא בין חרדים הוא נוהג כחרדי הכי גדול. אבל כשהיה איתנו בין חילוניים, פתאום הוא נוהג אחרת, לבוש אחרת, כבר לא בדיוק מקפיד על הכשרות המהודרת ביותר, מדבר בשפה אחרת, ואפילו מתפלל אחרת. הוא מתאים את עצמו לסביבה. עושה מה שרוצה. זה דתי זה? מותר לוותר על הדת לפעמים, כשמתחשק?

על פניו נראה שהוא מגשר בין חרדים לחילוניים, מסתדר עם כולם, וכך מקרב את ישראל לאביהם שבשמים. אך האמת היא שדווקא זה שמקפיד על קוצו של יו"ד ואינו מוותר על מצוות ומנהגי הדת כמלוא נימה, גם כאשר יש בכך אי נעימות, הוא המוערך ביותר. כאשר הוא צריך להיכנס למעלית ורואה שיש שם אשה, לא יאמר 'לא נעים', מה היא תחשוב על הדתיים. לא, הוא יעשה עצמו כאילו שכח משהו, וימתין שוב למעלית עד שתהיה כשרה למהדרין.

כך מלמדים אותנו חז"ל "איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם". אדם צריך קודם כל לנהוג באופן שיהיה תפארת לו, לנהוג על פי כל דקדוקי התורה והמצוות, ודווקא אז "תפארת לו מן האדם", כל אדם כאשר הוא יעריך אותו. העמידה על האמת היא שתכריע את המערכה.

וכך היא פשרה של ההוראה בפרשתנו "וזאת עשו להם - וחיו" (במדבר ז, יט).
צורת החיים של האיש היהודי, בנויה לתפארת כשאר הוא נוהג על פי חוקי התורה ומשפטיה, בדיוק נמרץ. ללא עיגולי פינות.

על רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל מסופר; פעם נסע באוטובוס לשיבה. בדרך עלתה אשה, ובתמימות התיישה לידו. מה

עושים, כמוכן שאין ראוי לשבת בספסל אחד ליד אשה זרה. אבל כיצד קמים בלי לפגוע בה. קם הגרש"ז ממקומו, עמד ליד הדלת, וירד מיד בתחנה הקרובה. כך האשה לא נפגעה. היא סברה שהוא קם משום שהיה עליו לרדת מיד.

"ראשית חכמה יראת ה'". צריך להיות ירא ה', להתרחק מהכיעור והדומה לו. אבל לשם כך, יש להשתמש בחכמה. הראשית, הדבר הראשון וההכרחי ביראת ה' - הוא החכמה. צריך לגייס את כל החכמה והתבונה כדי שלא לפגוע בכבודו של יהודי. ועוד בענין זה; פעם באחד ממוצאי השבתות ישב מהרי"ל דיסקין זצ"ל עם תלמידיו. ניגש אחד התלמידים למטבת, והכין עבור הרב כוס תה. הרב סבל מחוסר סוכר, ולכן היו שמים בכוסו כפות גדושות של סוכר. אך התלמיד טעה, ושם בתה מלח במקום סוכר. כפות גדושות של מלח. הרב הודה לו, ברך וטעם. התה היה מלוח כהוגן, לא רק בלתי ראוי לשתייה, אלא אף מסוכן לבריאותו. אך הוא לא אמר דבר. אפילו לא העווה פניו. המשיך לשותות אט אט, העיקר שלא להכלים יהודי.

נכנסת הרבנית למטבח ורואה את שקית המלח על השיש. הבינה את אשר קרה, התפרצה לחדר בזעקה, הוי, כיצד אתה שותה את התה, הלא מלח בכוסך!

למדנו עד כמה צריכים אנו להיות רגישים למצוקת הזולת, חס וחלילה לא להלבין פנים. למדנו שדווקא מי שמקפיד בכל מקום ובכל מצב על קיום התורה ועל כללי השולחן ערוך, הוא זה שמביא קידוש שם שמים. מרן הרב שך זצ"ל היה דוגמא מופלאה לכך. לא חת מפני איש. אמר מה שחשב, על פי דעת תורה, בצורה הברורה והבהירה ביותר. בלי קישוטים ובלי הצטעצעות.

היו שלא הבינו אותו, טענו שאנשים לא אוהבים שמטיחים בהם את האמת בפנים. אך האמת היא שדווקא משום כך משום שאמר את הדברים ללא כחל ושרק, חשו הכל שהאמת בוערת בקרבו, וקיבלו את דבריו. גם אנשים שרחוקים מקיום תורה ומצוות, מעריכים את איש האמת הפועל בעקביות על פי דרך התורה, ואינו סר ימין ושמאל ולו במשהו. אין לחשוש מכך, חילול ה' לא יגרם ממעשיו. אדרבה בכך הוא מקדש שם שמים ברבים.